

Прочитане, проспіване, прожите...

Прочитане,
Проспіване,
Прожите -
Приймаю все,
Що долею дано.
Люблю, сумую,
Мудро вчуся жити,
І вже не ображаюся давно.
Страхи, тривоги
Часом не здолаю.
Утрати біль назавжди у мені...
Я помилки собі уже прощаю,
Добро ціную,
Зла не пам'ятаю.
Як подарунок
Ранок зустрічаю
І дякую за всі прийдешні дні.

***

Розклади, графіки,
Тижні сплановані;
Рівні, динаміка,
Звіт ілюстрований.
Днями, годинами
Швидко змонтоване
Наше життя
Ніби запроєктовано.
Але у розкладах,
Навіть мудрованих,
Найважливіше
Завжди приховане:
Осіллю дихати і просто жити,
Без діаграм – щиро любити.
І у цейтноті вітати світанки,
Чай розливаючи у філіжанки.

Сьогодні

Сьогодні.

Є тільки «сьогодні» –
Маленьке нове життя.
У ньому - душі світанок
І кава міцна на ранок,
І клопоти, і відкриття.
У ньому - високе небо,
Ромашок букет на столі
І вічна мудрість землі,
Відкрита завжди для тебе:
За хмарами – сонячні дні.
У ньому можливо все,
Бо саме в малому сьогодні -
Найбільший у світі сенс.

Життєве

Напитися сонця
І щедро вдихнути жовтень!
Сміятися над безглуздям,
Якого до біса повно.
Позбутися страху,
Смакуючи розкіш осінню,
І фарбувати шлях свій
У золотий та синій.
Наповнитись вітром,
З дощем гомоніти душевно.
Залишитись світлом –
Найважливіше, певно.
Любов і лавандові айстри
Пам'ять не промине.
Життя – то великий майстер
Сказати про головне.

***

Мрячить, мрячить
У душу листопадом.
Тут у затишші
Задрімала мить.
Зітхає осінь
Опустілим садом
Тихесенько,
Аби не розбудить.
Ніщо не відбувається,
Здається.
Щоденний клопіт
Значення не має.
Чекаєш,
Що життя от-от почнеться.
Воно ж не зупиняється –
Минає.

***

Хай у кожного своя правда,
Як прожити мудро на світі,
Однак кожен з нас має право
Вільно дихати і любити.

І таланти, що є від Бога,
У душі своїй не приспати.
Відшукати власну дорогу,
Не ховати її за ґрати,

У тюрму зі стереотипів
І щоденних виснажливих буднів,
Де не музика, тільки хрипи,
Листопади міняють грудні.

Знаю, мужності нам бракує,
Ми знаходимо і втрачаєм.
Чужиною часто крокуємо,
Все, як прийнято, за звичаєм.

Не з чуток це відомо – досвід є.
І одне тільки серце тішить:
Нам ніколи не пізно обрати своє
І вперед – літаком чи пішки!

***

Учора важливі,
Учора кохані,
Учора близькі.
Забуті зізнання,
Палкі сподівання,
І шанси на щастя низькі.
Сьогодні вже прірва
І втрачена віра.
Образи, гіркий після смак.
Знаходиш розраду,
Проходить досада,
Проте все іде не так.
І час не лікує,
Нудьга порядкує –
Це незаперечний факт.
Втрачаєш, зітхаєш,
Поволі звикаєш
І чуєш – шепоче мудрець:
У серці твоєму
На згадку взаємин
Назавжди порожній стілець.

Вибір

Навшпиньки, помаленьку,
Щоб не забити ноги,
Прямуємо... до смерті
Безпечною дорогою.
Налякані хворобами,
З щоденними тривогами
І збиті з пантелику
Абсурдними вимогами.
Недовге гостювання –
То нерозривне коло
Потреб і нарікання
Чи ближнього цькування,
Коли біда навколо.
А вихід з круговерті
Один у всі віки:
Робити вибір серцем -
Загрузнути у калюжі
Чи в ній ловить зірки.

Вистава

Вистава відбувається лиш раз:
Ці декорації ти більше не побачиш.
І не почувеш знов важливих фраз,
І дію другу ти не передбачиш.

Ти теж актор? Чи все-таки глядач?
Роль у театрі можна вибирати.
Тут головне, щоб усмішку чи плач,
Як свою долю, чесно міг зіграти.

І жодну мить не можна повторити,
Прожити роль по-іншому не вийде.
Що сталося, того вже не змінити.
Хто зал покинув, не чекай – не прийде.

Буває часом, що нудна вистава,
А часто болем душу обпікає.
То інколи смієшся без угаву,
Але і зле, і добре – все минає.

Не нарікай: дешева оперета!
Цінуй акторів, миті, сонце, джаз -
Адже нема ніякого секрету:
Вистава відбувається лиш раз!

Усе було

Усе було, траплялося й минало,
Проходило, щоб повернутись знов:
Так я дитинство власне зустрічала,
Коли малеча безтурботно грала
І засинала поряд мирним сном.

Усе було, але не проминуло -
Немає тому диву забуття.
Ось юність усміхнулась і гайнула
Садочком рідним, спогадів сипнула,
Щоб так, як треба, йшло собі життя.

Були у нас і втрати, і надії,
Любов, зневіра, відчай – все сплелось.
І час, тихесенько сідаючи під вії,
Шепоче: на землі так повелось.
Це вже колись було: твоє сиве волосся,
Достиглі вишні і ясне колосся.

І буде так, як бути і повинно:
Усе повтóриться, та неповторна мить.
В душі радіє й бавиться дитина,
А в пам'яті завжди жива людина,
Яка давно вже відійшла в блакить.